

Мариана Тинчева Еклесия
Кладенецът на Рождеството

„Иисус ѝ отговори и рече: всякой, който пие от тая вода, пак ще ожаднее; а който пие от водата, която Аз ще му дам, той во веки няма да ожаднее; но водата, която му дам, ще стане в него извор с вода, която тече в живот вечен.“

(Йоан 4:13-14)

В Коледната нощ преди много години, само месец до петнадесетия ми рожден ден, бях седнала пред камината и гледах спокойния пламък на огъня. В един миг усетих, че наоколо всичко заглъхва, унасям се в тихите пламъци на огнището и в аромата на коледното дръвче. Облегнах главата си в креслото, затворих очи и ми се стори, че съм у нас, но напускам стаята... Изведнъж попаднах в огромна градина с много треви и цветя, пеперуди, плодни дървета, неотразима небесна синева. В градината до самоизворно кладенче вече виждах себе си, ала облечена в лятна рокля. До пътеката, идваща край огромни мраморни плочи, приближаваше старец с дълга бяла брада. Той носеше стомна в ръката си и като ме видя, попита: „Какво правиш тук?“

„Не зная, изгубих се... Ти знаеш ли къде съм?“ – не изпитвах страх от това, че съм се изгубила, защото красотата беше омайваща, та попаднах в нея, човек едва ли би поискал да я напусне.

„Това е раят“ – отвърна ми старецът и дойде до мен: „Ще ми налееш ли стомната, защото не мога да се наведа?“

„Дай!“ – взех я от ръката му и когато се наведох, видях водата толкова чиста, че пясъчинките, идещи от дъното, проблясваха като кристали, събрали в себе си многобагрието на един изгрев. Водата приличаше на онази, която наливаме, за да утолим жаждата си, но като че ли не беше вода, а самоизвираща светлина, която обливаше ръцете ми и чудната стомна. Щом напълних съда, попитах: „Може ли да пия?“

„Ако си жадна?“ – очите на стареца ме погледнаха изпитателно и забелязах, че лицето му беше подобно на водата: „Пий, но запомни, че който пие от тази вода, има за дълг да обича хората и да превръща мъката им в светлина!“

„Тая вода не е като другата“ – рекох, щом отпих глътка: – „Ти само от нея ли си наливаш?“

Старецът се усмихна, без да ми отговори. Погали ме по главата и подаде ръка за довиждане. Не исках да си тръгна, затова огледах вълшебството наоколо и попитах: „Може ли да остана при теб? Ти си много добър...“

„По-добре е да се върнеш при хората по тази пътечка, да им разкажеш за водата, от която пи и да изпееш една песен. Нали знаеш, че сега ще празнувате рождената нощ на моя син?“

Той изля върху главата ми вода от стомната, рече тихо и заповедно: „Върни се!“ – и аз отворих очите си, за да видя, че отново съм до камината, на крачки от коледното дръвче.

Оттогава ето, вече много, много години, всеки път, когато на

Рождество Христово си спомням този скъп подарък от моето детство, се питам: Срещнах ли някъде в пътищата си Сина на Белобрадия Старец, или го откривах в лицето на всяко новородено дете, дошло на света със светлината на новия ден? Ще пия ли отново някога от безсмъртната вода на детството си, когато за първи път ненадейно наливах стомната на Отец? Не зная. Но мисля, че тогава се върнах от рая само за да ви разкажа това малко чудо и да повярвате в него. Ако наистина сте повярвали, то ще влее в кръвта ви капчица от водата на Живия Бог и ще ви помогне да утолите копнежа на жадни хора около вас, че те да забравят за земните грижи. Само така бихме могли да заслужим невидимата светлина на небесното кладенче, което извира от небесата над нас и се превръща в живот вечен.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10460>]